

lama, alıcı üçgenini düşünmeden ve tecimsel olmadan gerçek bir mekânda kendini denemesi ilerisi için iyi bir sanat laboratuvarı olma potansiyeli yapıyor.

Bu serginin süreklilik kazanıyor olması ister istemez bize geçmişteki bazı (başarılı veya başarısız) öncü çabaları anımsatıyor. Bu öncülerden önemli birisi Heykeltraş KUZGUN ACAR. Antalya ve Marmara Belediyeleri'yle yaptığı girişimler ve heykeller ve "Görsel Sanatçılar Derneği'nin" Antalya'da bina, duvar ve meydanlara ne yazık ki kısa zamanda yaptıkları resim ve heykeller. (Antalya film -festivali jürisi iken-1976 yerinde izledim). Büyük bir içtenlikle ve çalışkanlıkla yapılmış olan bu işler on yıl sonra tekrar jüri olarak gittiğimde yerlerinde yoktu. (Kalmış olan varsa sevinirim.)

Batının akılcı tarihçileri hiçbir olguyu ve dönemi atlamıyorlar. Bizde ise sanat tarihinden yaprak kopartma adeti var gibi. O kadar ter ve sanat emeği nereye gitti acaba. Kim yazdı, kim kaydetti. Bazı ressamınlar da o dönemlerini yok varsaymak istiyorlarmış gibi bir duygu kaphıyor insanın içini.

Birgün bu satırları okuyan nesnel bir sanat tarihçisi belki merak eder ve "sanat ve kitle ilişkisi" açısından o dönemi incelemeye karar verir.

1973'teki ellinci yıl kutlama nedeniyle yapılan heykellerde başka bir özgün yapıt-kilte denemesiydi. Çalınan, kırılan ve kaldırılan heykeller resim sanatının pek başına gelmeyen olumsuzluklar dizisiydi. Herhangi bir yönetim bir heykeli bir yerden kaldırıp hurdaya atsa da, bilmek gerekir ki, onu sanat tarihinden çıkaramaz. Kuzgun Acar'ın Kızılay Meydanı'ndaki büyük soyut rölyefi ne oldu hala merak ederim.

Bunun yanısıra günümüzde bazı parklara konmaya başlanan spaghetti-tarih sentezinden oluşan anti-heykeller nefis bir parodi olarak tarihe geçecektir.

Bu deneyimlerin ışığında gene heykeltraşların toplumumuzda henüz onarılmamış olan kültürel

erozyon hastalığına karşı dikkatli olmaları gerekir. GELİP-GEÇİCİLİK VE UNUTULABİLİRLİK tutarlı KALICILIKTAN daha ağır basmaya başladı. Biçimde ve malzemedeki gelip geçicilik ve teknik yetersizlik estetik süreksizlik duygusunu seyirci-halk kitlesinde de oluşturabilir. Amaç eğer "bir defalık" ve "sergiden sonra bozabilirim" ise, kavramsal sanatın bazı iyi örneklerinde olduğu gibi bunu baştan, açıklıkla ve sanatsal bir biçimde seyirciyi duyurmak gerekir.

İsmarlama olmayan gerçekçi, özgün figüratif ifade yolları ve açları yeteri kadar araştırıldı ve zorlandı mı acaba? Bundan başka

Hadi Bara'nın son döneminde yapmaya çalıştığı gibi MODERNİZMİN topluma aktarmaya çalıştığı düşündürücü, içerikli, tutarlı, anlamlı soyut ve İYİ BİÇİM araştırmaları heykelde tükendi mi, yoksa yeteri kadar yapılmadı mı (bence ikincisi)? Bu evrim tamamlanmadan minimalizm biraz karikatür olabilir.

Bauhaus'un kurucularından ve uzun süre eğitimcilerinden **Walter Gropius** doğanın en yetkin ve gelişmiş tasarımı İNSANDIR demiş. İnsan figürünün hem gerçekçi anlatımda hem de iyi biçim üretiminde en zengin kaynak olduğuna işaret etmek istiyor olsa gerek.

